

*Az Erotikus Történetek sorozat
2026-ban megjelenő, további kötetei*

Lyara Wayne: Fagyban és Árnyékban
egyesülve

Fanni Sacerdoss: A viharkárosult
tangó

Trevor C. Rebuso: Mesterséges élvezet

hajnal még csak ígéretként derengett az égbolton, amikor megérkeztem Amszterdam piros lámpás negyedébe. A város ködös szürkületbe burkolózott, és az utcák, amelyek néhány órával korábban még fényárban úsztak, most néma, sötét árnyékokkal teltek meg. Csak néhány ember lézengett a járdákon; páran az alkoholtól tántorogtak, mások a marihuána bódító hatása alatt próbáltak megfeledkezni mindennapi gondjaikról. A színes lámpák hideg fényében úgy festettek, akár az éjszakából itt rekedt kísértetek. A közelben lángoló szemeteskuka pedig

csak tovább erősítette az apokaliptikus látványt, mintha a város ezen szeglete egy lassan kihunyó világ utolsó éjszakáját élte volna.

A piros lámpás negyed – ez a titokzatos és provokatív városrész – lassan álomból ébredt. De azon a hajnalon nem a nap első sugarai hozták el az ébredést. Valami más telepedett az utcákra. Valami súlyosabb. A halál.

Ahogy végighaladtam a keskeny utcán, az egyik vörös fénnel megvilágított kirakat előtt rendőrautókat és egy csapat egyenruhást pillantottam meg. A megszokott vörös fény továbbra is égett az ablak fölött, odabent azonban már nem egy kihívóan öltözött nő várta az éjszakai vendégeket.

Egy holttest feküdt a szobában.

Közeledés közben végignéztam a bezárt kirakatokon. Esténként turisták százai hömpölyögtek végig ezeken az utcákon, kíváncsian szemlélve az üveg mögött álló nőket. Volt, aki szórakozásként tekintett rájuk, mások megbotránkozva fordították el a fejüket. Engem egyik tábor sem érdekelt különösebben. Rendőrként rég megtanultam, hogy a kirakat mögött mindig egy ember áll, saját múlttal, félelmekkel és titkokkal.

Az egyikük titkait pedig azon a reggelen nekem kellett megfejtennem.

hogy megérkeztem a Pentagram nevű raam-bordeel, vagyis kirakat-bordély bejáratához, éreztem a levegőben lebegő feszültséget, amely fojtó érzést gyakorolt rám. Bárcsak én is egy tudatlan járókelő lennék, aki csak az amúgy nyüzsgő városrész éjjeli nyugalját szeretné kiélvezni, de most az Amszterdami Rendőrségi Egység Regionális Bűnügyi Nyomozó Szolgálatának nyomozójaként voltam jelen. A nevemet nemcsak Amszterdamban, hanem egész Hollandiában jól ismerték, mivel nem egy bonyolult ügyet oldottam már meg. Nem hiába érdekelttem ki a bűnügyi nyomozás mágusa jelzőt. A lapok gyakran írtak rólam: Marten Vermeer lebuktatta az

amszterdami sorozatgyilkost; Marten Vermeer véget vetett a városi rém-álmoknak; Marten Vermeer megfejtette a Kalverstraat kettős gyilkosságának rejtélyét; Marten Vermeer újabb diadala; Marten Vermeer máguséhoz méltó elképesztő nyomozói módszerei... Még csak harminckét éves voltam, mégis sztárként ünnepeltek a szakmámban. Hát kell ennél több?

Belépve az épületbe gyér fény és különösen hűvös levegő ölelt körül. Úgy éreztem, maga a halál érintett meg. A gyilkosság helyszíne a legnagyobb tisztelettel övezett méltósággal várt rám. Az egyik szobában egy harminc év körüli nő holtteste hevert az ágyon, mint egy megfagyott figura, ki- nek minden álma és ambíciója egy csapásra véget ért. Hosszú haja szétterült

a párnán, teste alatt pedig gyűrötten feszült a krémszínű, szélein itt-ott halvány, sárgás elszíneződésekkel tarkított lepedő. A nyakából úgy szivárgott a vér, akár a hegyi patak a barlang mélyén rejtőző forrásból. A kés, amellyel a halálos sebet ejtették, a padlón hevert.

Az áldozatot Lotte van Dalennek hívták, és a Pentagramban dolgozott, ahol éjszakánként fizető vendégeket fogadott. A helyszínelőktől megtudtam, hogy a gyilkos alapos munkát végzett, mivel nem hagyott hátra olyan nyomot, amely egyértelműen elvezethetett volna hozzá. Előre megfontolt szándékkal tehette, de ha mégis a pillanat hevében követte el, akkor figyelemre méltó hidegvérrel tüntette el maga után a nyomokat. A halottkém

előzetes becslése szerint a bűncselekményt éjfél és fél egy között követhették el.

A holttestre kora reggel a Pentagon takarítónője, Anouk Smit talált rá. A nő – mivel több helyen is dolgozott – minden hajnalban öt óra körül érkezett a Pentagonba, hogy rendbe tegye a szobákat a következő műszak előtt. Amikor Lotte többszöri kopogtatására sem válaszolt, benyitott hozzá. Az ágyon fekvő mozdulatlan test láttán először földbe gyökerezett a lába, majd rémülten rohant segítségért. Néhány perccel később már rendőrök lepték el a Pentagramot, és kezdetét vette az a nyomozás, amely hamarosan sokkal több titkot hozott felszínre, mint amennyit bárki sejtett volna.

A szoba állapota arra engedett

következtetni, hogy az áldozat nem sokkal a halála előtt még vendéget fogadott. Ez önmagában természetesen semmi különösét nem jelentett ezen a helyen.

A következő információ azonban már annál inkább.

A rendőröknek sikerült azonosítaniuk az utolsó férfit, aki bizonyíthatóan belépett Lottéhoz. Amikor kimondták a nevét, egy pillanatra azt hittem, félrehallottam. Thomas de Vries volt az. Nemcsak az egyik kollégám, hanem hosszú évek óta közeli barátom is. Számtalan ügyön dolgoztunk együtt, nemegyszer egymásra bíztuk az életünket, és az évek során a családjával is szoros kapcsolatba kerültem. Most pedig egy térfigyelő kamera felvételén világosan látszott, amint este tizenegy óra körül belép a Pentagramba, majd éjfél után néhány perccel elhagyja az épületet.

Mivel jelenleg ő volt az utolsó ismert személy, aki az áldozatot életben

látta, természetesen azonnal ráterelődött a gyanú. Mire a helyszínre érkeztem, Thomast már őrizetbe is vették.

Nehezen tudtam elvonatkoztatni attól, hogy egy barátomról van szó. Egy gyilkossági ügy gyanúsítottjává válni önmagában is pusztító lehet, de Thomas esetében ennél jóval több forgott kockán. Ha a történet kiszivárogozik a sajtóhoz, a házassága, a családja és az egész addigi élete egyetlen nap alatt darabokra hullhat.

Egy rendőr, akit egy szexmunkás meggyilkolásával gyanúsítanak – ennél hálásabb címlapsztorit aligha kívánhatnának a lapok. És a botrány nem állna meg Thomas lakásának ajtajánál. Árnyékot vetne az egész rendőrségre. Az emberek joggal kérdeznék majd, miként bízhatnak azokban, akiknek az

a feladatuk, hogy megvédjék őket, ha egyikük maga válik egy gyilkossági nyomozás első számú gyanúsítottjává.

Egyvalamiben azonban biztos voltam: mielőtt bárki ítéletet mond felette, ki fogom deríteni, mi történt valójában azon az éjszakán.

Csakhogy a helyzet sajnos bonyolultabb volt, mint hittem. Az egyik kollégám, aki újra átnézte a környék térfigyelő kameráinak felvételeit, felhívta a figyelmemet egy különös részletre: éjjel negyed egy körül egy nő lépett be a Pentagramba, majd nagyjából tíz perccel később ismét kilépett az utcára.

Azonnal felismertem. Thomas neje volt az, Marieke. Egy pillanatra megfagyott bennem a vér; az ügy eddig sem volt egyszerű, de a feleség felbukkanása újabb, meglehetősen kellemetlen kérdéseket vetett fel.

Elsőként természetesen a Pentagram üzemeltetőjét kerestem fel. Hendrik Vos ötvenkét éves, alacsony, pocakos férfi volt, akinek ritkuló haját